

Epistola 1 Ioan (3)

Capitolul 3

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 12.04.2024, Actualizat: 12.04.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE

Dragostea Tatălui și arătarea lui Hristos (versetele 1-3)

Versetul 1

Ce cuvinte frumoase le-a scris Ioan credincioșilor în primele versete ale capitolului 3. Mai întâi citim:

1. Ioan 3.1: Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem. De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.

Dragostea din acest verset este o dragoste diferită de dragostea generală din Ioan 3.16:

- **Ioan 3.16:** Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.

Aici este vorba despre dragostea infinită pentru oamenii pierduți. Dacă nu crezi încă, atunci fii sigur: dragostea lui Dumnezeu este pentru tine și El ți-a oferit dragostea Sa prin faptul că Hristos a murit pentru tine pe când erai încă păcătos. Cu toate acestea, există o dragoste care este chiar mai dulce și mai prețioasă decât aceasta, dar ea nu este pentru tine atâta timp cât nu te încrezi în Hristos. Dar dacă deja crezi în El, atunci poți intra în dragostea Tatălui. „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl”. *Copiii* sunt cei cărora li se adresează aici, nu *fiiri*, și pentru că suntem copiii lui Dumnezeu, „lumea nu ne recunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe El”.

Dacă folosești o traducere revizuită [a Bibliei engleze King James], vei constata că sunt adăugate unele cuvinte care se găsesc în unele manuscrise vechi. Aceste manuscrise nu erau cunoscute atunci când a fost tradusă Biblia King James la acea vreme [începutul secolului al XVII-lea]: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem.” Nu este vorba că sperăm să fim, ci că suntem. Este clar pentru tine în privința aceasta? Dacă da, atunci nu vei cânta niciodată:

*E ceva ce aș vrea să știu
și asta mă face adesea să mă întreb:
Îl iubesc pe Domnul sau nu?
Sunt al Lui sau nu sunt?*¹

Nu L-aș dezamăgi pe Domnul meu dacă aș cânta astfel de cuvinte atunci când citesc: „Bucurați-vă mai degrabă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10.20). Pentru că suntem - pentru că suntem născuți din Dumnezeu și născuți din nou - lumea nu ne înțelege. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut pe Hristos. Dacă nu L-a cunoscut pe El, nu ne putem aștepta ca ea să ne cunoască pe noi. Pentru că El a mers prin lume ca străin și pelerin, și noi mergem prin lume ca străini și pelerini, refuzând să privim lucrurile din punctul de vedere al lumii.

Versetul 2

1. Ioan 3.2a: Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, ...

Nu sperăm să fim, când vom ajunge în cer, ci suntem deja acum copii ai lui Dumnezeu. Dar există ceva ce așteptăm:

1. Ioan 3.2b:... și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este.

În curând, fiecare credincios va fi pe deplin asemenea chipului Domnului - aceasta este marea noastră speranță. Ce zi minunată va fi aceea! Chiar și acum, Dumnezeu Își privește poporul Său așa cum va fi atunci când Își va fi atins scopul cu ei. Noi ne privim pe noi înșine așa cum suntem acum și suntem descurajați cu privire la noi înșine și la frații și surorile noastre. Dar Dumnezeu se uită la noi așa cum vom fi atunci când Îl vom vedea pe Domnul nostru și vom fi transformați în chipul Său glorios.

Se povestește despre un artist, care avea în minte o viziune despre un tablou mareț pe care dorea să-l picteze. Și-a întins pânza imensă pe o latură a marelui său atelier, a montat schelele, a luat pensulele mari și groase și a pregătit vopseaua. Arăta ca o zugrăveală de casă. A pictat cu mari mișcări de pensulă în timp ce a întocmit fundalul. Zi după zi, s-a dus și a revenit, punând o pată gri aici, una albastră acolo și una neagră dincolo. Într-o zi a coborât de pe schelă pentru a se uita la pictură. A continuat să revină mereu. Un vizitator intrase neobservat, iar când artistul s-a întors, a dat peste el. S-a întors și l-a întrebat: „De unde ai apărut așa, dintr-o dată? Nu mi-am dat seama că ai intrat. Ce părere ai despre tabloul meu? Va fi capodopera vieții mele. Nu-i așa că e minunat?” Celălalt a spus: „Eu nu văd decât o mulțime de pete mari de culoare.” – „Oh, am uitat”, a spus artistul, „tu vezi doar ceea ce este acolo, în timp ce eu văd tabloul așa cum va fi.”

Domnul nostru ne vede așa cum vom fi atunci când Îl vom vedea, pentru că atunci vom fi exact ca El. Chiar și acum, pe pământ, „noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai ca de la Duhul Domnului” (2. Corinteni 3.18). Și când Îl vom vedea așa cum este El, vom deveni asemenea Lui.

Versetul 3

1. Ioan 3.3: Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

Literal se spune: „Oricine își pune această speranță în El” - în așteptarea venirii Domnului Isus, în speranța minunată a revenirii Sale. Nu cunosc un alt stimulent pentru a trăi o viață plăcută lui Dumnezeu decât speranța revenirii Domnului Isus Hristos. Oamenii trebuie să fie înțărcați de lume prin preocuparea inimii lor cu Mântuitorul care va veni. Nu poți fi preocupat cu El și cu lumea în același timp. Este imposibil să nu fii înțărcat de lume atunci când îți dăruiești complet inima Lui. Nu trebuie să renunți la lume de dragul lui Isus. Adevărul este că „lucrurile de pe pământ vor păli ciudat în lumina gloriei și a harului Său”². Dacă aștepti întoarcerea Lui, nu te poți bucura de lucrurile lumii, care L-a răstignit. Invers, ca și creștin credincios, nu te poți bucura de Hristos dacă încerci să te bucuri de lume, uitând că ești

chemat să te separi de lume. Nu te poți bucura de Hristos și de lume în același timp. John Bunyan³ a scris pe coperta Bibliei sale: „Această carte te va ține departe de păcat, sau păcatul te va ține departe de această carte”. La fel putem spune și noi: Preocuparea cu Hristos te va feri de asemănarea cu lumea sau asemănarea cu lumea îți va ascunde gloria minunatei Sale fețe. „Oricine are speranța aceasta în El se curățește.”

Cele două naturi (versetele 4-10)

Versetul 4

Al patrulea verset pare a fi o definiție a păcatului. Ce este păcatul? Când un învățător de la școala duminicală i-a pus această întrebare unui tânăr, acesta a răspuns: „Cred că este orice îți place să faci”. Nu este atât de greșit, pentru că, în starea noastră naturală, suntem atât de departe de Dumnezeu încât ne place să facem lucruri care sunt contrare voinței Sale sfinte. Definiția păcatului se găsește în versetul 4:

1. Ioan 3.4: Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.

Traducerea King James nu este foarte exactă.⁴ Versetul ar trebui să sune astfel: „Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire”. Cu alte cuvinte, păcatul nu constă doar în încălcarea unei legi revelate. Traducerea King James pare să sugereze aceasta, dar când ne întoarcem la epistola către Romani, ni se spune: „Unde nu este lege, nu este nici călcare de lege” (Romani 4.15), dar se mai spune și: „Până la lege era păcat în lume” (Romani 5.13).

Dacă păcatul este încălcarea legii, cum ar putea fi păcatul în lume înainte de apariția legii? Dacă acceptăm formularea mai exactă, totul este clar. „Păcatul este nelegiuire”, iar aceasta este însăși esența păcatului. El este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu - eu merg pe drumul meu. Este ceva ce facem cu toții prin natura noastră. Isaia a spus: „Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53.6).

*Eram o oaie rătăcită,
Nu iubeam turma,
nu iubeam glasul Păstorului meu,
nu voiam să mă supun.
Eram un copil încăpățânat,
Nu iubeam căminul meu,
Nu iubeam vocea Tatălui meu,
Îmi plăcea să rătăcesc în depărtări.⁵*

Revolta caracterizează pe fiecare bărbat și femeie care nu a fost niciodată supus/supusă harului divin. Păcatul este, așadar, voința proprie - înseamnă să mergi pe drumul tău și să nu te supui voinței lui Dumnezeu.

Versetul 5

În versetul 5 se spune:

1. Ioan 3.5: Și știți că El S-a arătat ca să înlătore păcatele noastre; și în El nu este păcat.

Aici, Ioan explică mai mult decât o face în evanghelia sa. În Ioan 1.29, Ioan Botezătorul a exclamat în timp ce arăta spre Domnul Isus Hristos: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii”. În evanghelia sa, Ioan a îndreptat atenția spre lucrarea lui Hristos pe cruce. Acolo El a rezolvat problema păcatului și, datorită acestei lucrări încheiate, El poate oferi har tuturor oamenilor de pretutindeni. Dar aici, în epistolă, este vorba despre eliberarea de practicarea păcatului pentru cei care sunt deja mântuiți: „că El S-a arătat ca să înlătore păcatele noastre”. „Pentru că păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Romani 6.14). Cuvântul spune: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21).

Domnul nostru nu numai că ne salvează de vina păcatului prin lucrarea crucii Sale, dar a pus la dispoziție și mijloacele prin care ne poate salva de puterea păcatului. Prin Duhul Sfânt care locuiește în noi El înlătură obișnuința noastră de a păcatului, după ce natura nouă ne-a fost dată prin nașterea din nou. Oamenii cărora le plăcea să păcătuiască și să meargă pe drumul lor, acum se bucură de sfințenie și își găsesc bucuria în a face voia Sa. Aceasta este trăsătura caracteristică a unui creștin credincios. O persoană care mărturisește că L-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor și că a fost îndreptățită prin sângele Său ispășitor pe baza credinței sale, dar care continuă să trăiască în lume și să iubească lumea, arată că nu a avut niciodată o natură reînnoită. El este pur și simplu un ipocrit, pentru că pretinde că este ceva ce nu este. Un creștin adevărat este unul care este născut din nou, are o viață nouă și o natură nouă și în care locuiește Duhul Sfânt și, prin urmare, a învățat să urască păcatul în care a trăit odinioară.

„În el nu este păcat”. Despre jertfa pentru păcat s-a spus: „Este preasfântă” (Leviticul 6.25). Dacă Domnul nostru Isus trebuia să devină marea jertfă pentru păcat pentru lume, El trebuia să fie Cel Sfânt - Mielul fără cusur și fără pată, atât în exterior, cât și în interior. Duhul lui Dumnezeu ține foarte mult să sublinieze că această desăvârșire se aplică Domnului nostru Isus Hristos. Sfânta Scriptură revine mereu la frumusețea și sfințenia Sa desăvârșite: El „n-a făcut păcat” (1. Petru 2.22) și: „păcatul nu este în El”. Iar acum, acest Om absolut fără păcat, care prin har a devenit păcat pentru noi, pentru ca noi să fim împăcați cu Dumnezeu, locuiește în credincios prin Duhul Sfânt. Noua noastră natură este viața Lui, care ne este dată. În puterea acestei vieți vom triumfa asupra păcatului.

Un prieten de-al meu este de mult timp un toxicoman convins, dependent de obiceiul dezgustător al fumatului. A încercat să renunțe la acest viciu și vrea să se elibereze, dar acesta are atâta putere asupra lui încât, cu regret, medicii i-au spus că este mai bine să continue să fumeze. Nu vă pot spune de câte ori m-am uitat la el și i-am spus: „Oh, cât aș vrea să existe o modalitate prin care să pot obține controlul asupra voinței tale, astfel încât acest obicei să dispară, pentru că îl urăsc atât de mult! Dacă aș putea să intru în tine, astfel încât mintea mea să o controleze pe a ta și sentimentele mele față de acest viciu să pună stăpânire pe tine, atunci nu ai mai fuma niciodată”. Este exact ceea ce face Domnul pentru cei care se încred în El. El locuiește în noi, iar atunci când ne predăm Lui, El preia controlul total. El îl controlează pe credincios astfel încât acesta să trăiască pentru lauda și gloria Sa.

Versetul 6

Apostolul continuă apoi să arate ce înseamnă cu adevărat sfințenia în viața unui creștin credincios:

1. Ioan 3.6: Oricine rămâne în El nu păcătuiește {respectiv nu este caracterizat prin păcat}; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

Acest verset m-a deranjat întotdeauna, pentru că nu-l înțelegeam cu adevărat. Îl citeam ca și cum ar fi spus: „Oricine comite un păcat nu L-a văzut și nu-L recunoaște”. Versetul 8 era deosebit de neliniștitor: „Cine practică păcatul este de la diavol; pentru că diavolul păcătuiește de la început”. Iar când mi-am întors privirea de la Domnul și m-am lăsat să cad în ceva care Îl dezonora, aceste cuvinte au fost chinul vieții mele: „Cine practică păcatul este de la diavol”. Acest verset pare să spună că cel care păcătuiește nu a fost niciodată un creștin mântuit. Eram foarte tulburat pentru că știam că nu ajunseseam încă în locul desăvârșirii fără păcat, chiar dacă încercam să ajung acolo în acel moment. Eram atât de sigur că eram născut din Dumnezeu - că mă convertisem - dar mă întrebam dacă nu cumva totul fusese o rătăcire. M-am dus la un învățător de Biblie și l-am întrebat despre asta, iar el mi-a spus: „Tu te-ai convertit într-adevăr, dar de fiecare dată când comiți un păcat, devii neconvertit și redevii un copil al diavolului”. Aceasta m-a făcut să fiu și mai confuz decât înainte și mă întrebam cum voi ști vreodată dacă m-am convertit pentru totdeauna. Dacă continui să mă convertesc mereu, cum aș putea fi sigur că înainte de a muri voi fi convertit? Aș putea deveni deodată un copil al diavolului și aș pierde totul.

Ce ușurare a fost pentru duhul meu să înțeleagă mai bine timpul verbelor! Compară în privința aceasta 1. Ioan 3.6 cu 1. Ioan 2.1:

- **1. Ioan 2.1:** Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept.

El nu spune: Dacă cineva a păcătuțit, încetează să mai fie copil al lui Dumnezeu, ci: „Avem la Tatăl un Mijlocitor”. Verbul *a păcătuțit* este la timpul aorist și se referă la o acțiune specifică la un moment dat: „Dacă cineva a păcătuțit”. Dar versetul 6 este la timpul prezent: „Oricine rămâne în păcat, oricine își face un obicei din a trăi în păcat, nu L-a văzut și nu-L cunoaște”. Petru a căzut într-un păcat grav, iar acest păcat s-a repetat de două ori. Dar când Domnul S-a întors și S-a uitat la el, Petru a ieșit și a plâns cu amar. Inima lui era zdrobită din cauza eșecului său, iar el a fost restabilit în curând. Adevărații credincioși cad în păcat dacă își întorc privirea de la Domnul Isus Hristos chiar și numai pentru o clipă. Dar mijlocirea Domnului Isus începe în acel moment, iar El le restabilește sufletele.

Teama de a-și pierde mântuirea l-a tulburat pe un irlandez drag, care fusese salvat în mod miraculos. I-a venit gândul: „Dumnezeul meu, dacă acum sunt atât de fericit în Domnul, cât de groaznic ar fi dacă s-ar întâmpla ceva care să mă despartă de Hristos și aș fi pierdut!”. S-a dus la o întâlnire și un predicator a citit aceste cuvinte: „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Adevărul acestui verset a luminat în mintea fratelui irlandez cu o asemenea claritate încât a strigat: „Glorie lui Dumnezeu, cine a auzit

vreodată de un om care să se înece fiind cu capul atât de sus deasupra apei!”

Versetele 7,8

1. Ioan 3.7,8: Copii {întreaga familie a lui Dumnezeu}, nimeni să nu vă amăgească! Cine practică dreptatea este drept, după cum El Însuși este drept. Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.

De-a lungul istoriei sale îngrozitoare, diavolul s-a caracterizat prin răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. El a practicat păcatul încă de la început. Cei care sunt copiii diavolului prezintă calitățile morale ale tatălui lor, în timp ce aceia care aparțin familiei lui Dumnezeu prezintă calitățile morale ale Tatălui lor. Aceștia se bucură de sfințenie, în timp ce ceilalți savurează păcatul pe limbă ca pe o bucată dulce.

„Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească {sau să desființeze, sau să anuleze} lucrările diavolului”. Dragi credincioși, nu există doar eliberare de *pedeapsa* pentru păcate voastre, ci și eliberare de *puterea* păcatului. El oferă eliberarea de păcat pentru ca El să poată distruge lucrările diavolului. El îl eliberează pe poporul Său de puterea păcatului și a lui satan, astfel încât ei să poată trăi în această lume spre lauda gloriei Sale.

Versetul 9

1. Ioan 3.9: Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.

Când mă gândesc la justificare, mă gândesc la un act juridic al lui Dumnezeu prin care sunt absolvit de orice vină. Când mă gândesc la nașterea din nou, mă gândesc la dăruirea unei noi naturi prin puterea Duhului Sfânt, prin care întreaga direcție a vieții mele este schimbată.

Când am venit în California, cu ani în urmă, pe când eram tânăr, cunoșteam numai portocalele cu semințe. Dar apoi, doi portocalii navel din Washington au fost aduși din Brazilia la Riverside și cultivați. De la acești arbori-părinți au fost luați altoi în Riverside, iar portocalii au fost altoiți cu muguri de Washington navel, ceea ce le-a schimbat complet caracterul. Un bărbat, care deținea o livadă de 40 de hectare și care nu dorea să rămână complet fără fructe, a făcut să fie tăiate coroanele la jumătate din pomi. Douăzeci de hectare ar fi continuat să dea portocale cu semințe. Dar el a tăiat scoarța copacilor tăiați și a pus altoi de portocale navel, iar în câțiva ani toți copacii aveau ramuri noi și erau plini de portocale. L-aș fi putut întreba pe proprietar: „Ce fel de portocale sunt acestea?” – „Portocale Washington navel”, mi-ar fi răspuns. „Acesta este singurul tip de portocale pe care îl produc?” Nu au uneori portocale cu sămburi?” – „Oh, nu”, ar spune el, „un pom înnobilit nu produce portocale cu sămburi”. Dar chiar în timp ce vorbea, m-am aplecat și am văzut un lăstar care ieșea din trunchiul copacului pe sub crengi și am întrebat: „Ce fel de lăstar este acesta?” El l-a rupt sau l-a tăiat, scoțându-și cuțitul din buzunar și a spus: „Vine de sub altoi. Trebuie să fie tăiat”. Vedeți, caracteristica copacului altoit este că poartă portocalele nobile, dar dacă ești atent, sub altoi va exista un lăstar al naturii vechi. În același mod, ca și copiii ai lui Dumnezeu, nu putem continua trăind în

păcat. Dacă observi vreodată că un creștin credincios alunecă în ceva necurat sau nesfânt, știi că aceasta vine de sub altoire - este vorba de vechea natură care se manifestă!

Cum se poate opri vechea natură să producă păcat? Prin folosirea cuțitului tăietor al condamnării de sine. Ori de câte ori observăm o tendință de a ne răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, o tendință spre voința proprie, o tendință de a ne gândi la lucruri necurate sau profane, scoatem cuțitul tăietor și îl folosim fără cruțare împotriva noastră înșine. Aceste tendințe sunt din vechea natură, nu din cea nouă, și nu trebuie să li se permită să crească și să se dezvolte, căci altfel vor distruge părtășia cu Dumnezeu. „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul ... pentru că este născut din Dumnezeu”. Viața nouă, care i-a fost dată, este viață eternă. Ea rămâne în el și el nu poate rămâne în păcat, pentru că este născut din Dumnezeu.

Versetul 10

Al zecelea verset rezumă totul:

1. Ioan 3.10: În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubește pe fratele său.

Trebuie să recunoaștem faptul că există două familii. Oamenii vorbesc despre paternitatea universală a lui Dumnezeu și despre fraternitatea oamenilor, și vor să ne facă să credem că toți oamenii sunt considerați de Dumnezeu ca fiind copiii Săi. Dar Domnul nostru Isus Hristos a fost Cel care a învățat exact contrariul. Ce a vrut să spună El când le-a spus fariseilor: „Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să faceți poftele tatălui vostru” (Ioan 8.44)? Ce a vrut El să spună când i-a spus lui Nicodim: „Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3)? Ioan a călătorit cu Domnul timp de trei ani și jumătate, a avut parte de mărturia vieții Sale ca poate nimeni altul și este menționat de mai multe ori în Evanghelia după Ioan ca fiind „ucenicul pe care-l iubea Isus”. El a scris epistola sa când era bătrân și a rezumat ceea ce fusese învățat de Domnul și ceea ce experimentase de-a lungul anilor. El spunea: „Iată cele două familii. Familia, pe care o iubește Dumnezeu și se bucură de dreptate este familia lui Dumnezeu. Dar familia care urăște, care face rău, care iubește păcatul și nedreptatea este familia diavolului.”

Să ne cercetăm propriile noastre inimi. În prezența lui Dumnezeu să ne punem sincer întrebarea: Am fost născut din nou prin har divin? Dacă suntem cu adevărat mântuiți, vom găsi răspunsul în versetul 14: „Știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte”.

Dragostea: dovada vieții divine (versetele 11-24)

Versetul 11

1. Ioan 3.11: Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început, să ne iubim unii pe alții: ...

Am observat deja de mai multe ori că expresia „de la început” este caracteristică epistolei lui Ioan. Într-o vreme în care oamenii încercau să aducă doctrine false și să le impună oamenilor neștiutori drept creștinism, când de fapt erau doctrine ale demonilor, apostolul îi cheamă pe creștini înapoi la ceea ce au fost învățați de la început. El a pus accentul pe învățătura Domnului nostru Isus și a urmașilor Săi imediați, apostolii.

În limba greacă există trei cuvinte diferite pentru dragoste. Unul dintre aceste cuvinte nu este folosit niciodată în Noul Testament. Este vorba de cuvântul *eros*. Acest cuvânt era numele omologului grec al lui Cupidon (amor). Potrivit mitologiei romane, Cupidon era fiul lui Venus, zeița dragostei senzuale și a frumuseții fizice. Grecii o numeau pe zeiță Afrodita și pe fiul ei *Eros*. Acest cuvânt pentru dragoste nu este folosit niciodată în Noul Testament, probabil pentru că a fost devalorizat de greci. Se pare că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a vegheat asupra paginilor Noului Testament și a spus, ca să zicem așa: „Nu pângăriți aceste pagini cu un cuvânt care a fost atât de înjosit”.

Celelalte cuvinte pentru dragoste sunt *phileo* și *agapao*. *phileo* înseamnă afecțiune sau bunătate - genul de dragoste pe care oamenii de bună credință o au unii pentru alții. Acest cuvânt este folosit frecvent în Noul Testament. Într-un singur loc este folosit pentru Dumnezeu:

- **Tit 3.4,5:** Dar, când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt.

Dragostea de oameni este de fapt cuvântul nostru *filantropie*. Cu alte cuvinte, dragostea lui Dumnezeu pentru omenire a fost arătată prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său. În mod normal, cuvântul *phileo* este folosit pentru dragostea dintre prieteni, frați, surori, soț și soție și, uneori, între creștini. Dar nu este folosit în sensul în care este folosit cuvântul *agapao*. Acest cuvânt denotă o dragoste divină.

Dumnezeu este *agape*. El Însuși este dragoste în ființa Sa, iar „oricine rămâne în dragoste {în acest sens} rămâne în Dumnezeu” (1. Ioan 4.16). Dragoste divină este cea mai înaltă - *dragostea agape* -, care ne este prezentată în această parte a scrisorii. Această dragoste este dovada unei noi naturi, dovada că am fost născuți din nou.

Versetul 12

Singura mare poruncă, pe care Domnul nostru Isus ne-a dat-o, este să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El - dezinteresat, într-un mod asemănător cu Dumnezeu și cu Hristos:

1. **Ioan 3.12:**... nu după cum era Cain, de la cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.

Cain a fost stârnit de gelozie și ispitit de invidie. Ce lucru îngrozitor este acest păcat. Scriptura spune că gelozia este „neînduplecată ca locuința morților” (Cântarea Cântărilor 8.6). Nu permite niciodată geloziei să se adăpostească în inima ta. Alung-o imediat. Mergi imediat în

prezența lui Dumnezeu și mărturisește-o, și roagă-L să te umple de El Însuși, astfel încât gelozia să nu mai aibă loc. Am văzut gelozie printre lucrătorii creștini și am simțit-o în propria mea inimă în legătură cu alți predicatori. Un om are un mesaj de la Dumnezeu și îl împărtășește în puterea Duhului Sfânt, dar altul nu poate suporta gândul că mesajul fratelui său este mai apreciat decât al său. El cade în același păcat care l-a determinat pe Cain să-l ucidă pe fratele său Abel. Am văzut aceasta și la cei care cântă, la învățătorii de la școala duminicală și chiar la cei care se îngrijesc de nevoile pământești ale credincioșilor.

Îmi amintesc de un ceai de părtășie, în care două surori dragi nu vorbeau și nici nu se priveau una pe cealaltă, pentru că una dintre ele simțea că eforturile celeilalte erau mai valoroase decât ale ei. Ce lucru nenorocit este gelozia! Ea nu-și are locul nici în dragoste, nici în noua natură. Ori de câte ori apare, este pur și simplu o dovadă a unui instinct al vechii naturi, care trebuie tăiat și suprimat. Gelozia este într-adevăr la fel de neînduplecată ca și mormântul. Ea îi determină pe oameni să distrugă reputația altora și să meargă până la extreme, pentru a-i deprecia și înjosi. Pare ciudat că noi, creștinii credincioși, care suntem urâți de lume și al căror număr este mic, să ne permitem astfel de sentimente neplăcute unii față de alții.

Versetele 13,14

Se povestește despre amiralul Nelson, care, pe când navele sale erau în luptă împotriva flotei olandeze, a văzut doi ofițeri englezi certându-se. El s-a interpus între ei și i-a împins deoparte. A arătat spre navele olandeze și a spus: „Domnilor, *acolo* sunt dușmanii voștri!” Dacă creștinii s-ar iubi cu adevărat unii pe alții, nu ne-ar deranja dacă lumea ne-ar urî.

1. Ioan 3.13,14: Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte.

Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că suntem fermi în credință, pentru că ne ținem cu tărie de Scriptură, pentru că suntem lucrători creștini serioși sau pentru că dăm cu generozitate organizațiilor misionare sau lucrării Domnului? Nu. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați”. Îi iubim în sensul divin - cu agape.

Dragă prietene, dacă nu ai această mărturie, ar fi bine să începi să examinezi fundamentele mărturisirii tale creștine. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați”. Ca necredincioși, unii dintre noi nu prea îi iubeau pe creștini. Îmi amintesc că niște creștini au venit la noi acasă când eram copil. Erau niște scoțieni bătrâni și severi și au spus: „Harry, băiete, ești născut din nou?” Nu am știut ce să spun și așa că i-am urât! Dar într-o zi Dumnezeu a venit în mila Sa și mi-a salvat sufletul. Abia așteptam să-i văd pe unii dintre ei și să le spun: „Slavă Domnului, sunt mântuit!” Nașterea din nou a făcut această mare diferență. A fi născut din nou, a fi convertit la Dumnezeu, este o chestiune reală. Este conferirea unei naturi noi, divine, a cărei esență este dragostea.

Versetul 15

1. Ioan 3.15: Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viață eternă rămânând în el.

Același lucru care te face să-ți urăști fratele produce păcatul de crimă. Poate că nu s-a ajuns încă la asta. Am auzit o femeie creștină mărturisitoare vorbind despre o alta și, printre dinții strânși, a spus: „Aș vrea să fie moartă”. Asta e crimă! Asta este ceea ce pune oamenii pe scaunul electric. „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viață eternă rămânând în el.” – „Dar”, vei spune, „tu ai auzit o femeie creștină spunând asta, nu-i așa?” Da, dar asta a fost doar pentru o clipă, când ea a permis vechii naturi să se afirme. În curând a condamnat-o și a pus-o deoparte. Atunci când creștinii pierd contactul cu Dumnezeu, poate exista o manifestare a vechii firi sau a minții carnale. Dar Duhul Sfânt locuiește în ei și El îi va face în curând foarte nefericiți, iar ei își vor condamna păcatul și îl vor mortifica. Nimeni, care continuă cu bună știință în aceste păcate, nu are dreptul să se numească copil al lui Dumnezeu. Nimeni, care este caracterizat de ură, nu are viață eternă în el. Nici un ucigaș nu are viață eternă, iar ura este rădăcina crimei. Aceasta nu înseamnă că un criminal adevărat nu poate fi mântuit. Dar înseamnă că, dacă este mântuit, nu va mai trăi în ură.

Versetul 16

1. Ioan 3.16: Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.

[...] Ioan a spus că, dacă vrem să înțelegem ce este dragostea divină, trebuie să privim la exemplul lui Hristos. Cunoaștem ce este dragostea, pentru că „El Și-a dat viața pentru noi”, și noi suntem datori „să ne dăm viața pentru frați” - adică, dacă vrem să știm ce este dragostea divină, Hristos este exemplul. În calitate de creștin, ceea ce este exprimat în Hristos trebuie să fie exprimat și în noi. Trebuie să fii dispus să-ți dai viața pentru alții, să înduri orice fel de greutăți, pentru a-i putea ajuta și binecuvânta pe alții.

Cu ani în urmă, când eram ofițer în Armata Salvării, generalul William Booth se afla la Londra. Era un om bătrân și orb. Sperau să îl aibă la un congres mare, dar li s-a spus că nu poate veni. Atunci au cerut o scrisoare de la el - un mesaj care să fie citit în fața ofițerilor adunați - dar nu a venit nicio scrisoare. În timp ce congresul era în desfășurare, un băiat a venit pe coridor cu un plic. Acesta a fost înmânat ofițerului responsabil și, în timp ce îl ținea în mână, a exclamat: „Un mesaj de la generalul Booth!” Acesta l-a deschis și a spus: „Tovarășii mei, conține un singur cuvânt: «Alții».” Asta a fost tot. Pentru asta trăise bătrânul și asta intenționa să le impună celor care îl urmau. La urma urmei, aceasta este singura viață fericită. Cei mai nefericiți oameni sunt cei care încearcă să obțină ce e mai bun pentru ei înșiși, în timp ce cei mai fericiți oameni sunt cei care dau cel mai mult, se sacrifică cel mai mult și se oferă cel mai mult pentru binecuvântarea altora. Este o adevărată bucurie să îți dai viața pentru frații și surorile tale. Întotdeauna sunt unii care spun: „Muncești prea mult; nu ar trebui să faci asta și nu ar trebui să faci aia”. Diavolul are întotdeauna o mulțime de locotenenți care spun: „Ai grijă; sănătatea ta este mult mai importantă”. Este de zece mii de ori mai bine să te epuizezi pentru Isus binecuvântându-i pe alții și să auzi un „Bine, slugă bună și credincioasă”, decât să stai în fața scaunului de judecată al lui Hristos și să trebuiască să dai socoteală pentru o viață de egoism.

Versetul 17

1. Ioan 3.17: Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?

Îți spui în sinea ta: „Știu că este nevoiaș, dar dacă și-ar fi economisit banii așa cum am făcut eu, nu s-ar fi aflat în situația aceasta”, sau: „Știu că hainele lui sunt ponosite, dar dacă ar avea grijă de ele așa cum am eu de ale mele, nu ar arăta așa”? În Iacov 2.16 citim despre cei care le spun celor nevoiași: „Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă!, dar nu le dați cele necesare trupului, ce folos?”. Dumnezeu privește în jos și ia act de tot, iar într-o zi, persoana care îi respinge pe săracii lui Dumnezeu va fi ea însăși săracă. Poate că nu va fi la fel de sărac din punct de vedere financiar ca celălalt, dar va veni un moment de mare nevoie, iar el va merge la Dumnezeu și Îl va invoca în acel moment de nevoie și se va întreba de ce cerurile par să tacă peste el.

Versetele 18-20

1. Ioan 3.18-20: Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr. Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom asigura inimile înaintea Lui că, dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate.

Atunci când conștiința noastră spune în taina inimii noastre și în prezența lui Dumnezeu: „Știi că ai fost egoist și nesăbuit, nu ai acționat cu dragoste și nu ai arătat gândul lui Hristos”, amintește-ți: „Dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate”.

Versetele 21,22

În continuare citim:

1. Ioan 3.21,22: Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.

Înțelegi concluzia? Dacă nu primești nimic de la El, poate că este timpul să te întrebi: „Mă condamnă inima mea? Nevoia mea este mare, dar Dumnezeu nu pare să mă ajute. Au venit alții la mine în nevoia lor și am neglijat să-i ajut? Am strigat către Dumnezeu în adâncul durerii și al suferinței mele, dar El nu pare să mă asculte. A strigat vreodată cineva la mine în durerea lui și eu am refuzat să ascult?” – „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Creștinismul este foarte practic. Ne putem întreba: „Nu este adevărat că toți cei care cred în Domnul Isus Hristos vor fi mântuiți?” Da. Dar noi cunoaștem credința adevărată după faptele sale de dragoste. Să nu uităm aceasta. Dacă am mers la El în rugăciune și nu am primit un răspuns, atunci secretul rugăciunii noastre fără răspuns se află în propriile noastre inimi. Poate că am fost egoiști și indiferenți față de nevoile altora.

Versetele 23,24

1. Ioan 3.23,24: Și aceasta este porunca Lui: să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a dat poruncă. Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat.

Duhul Sfânt este Duhul „de putere, de dragoste și de chibzuință” (2. Timotei 1.7), iar atunci când El locuiește în credincios și îl călăuzește, credinciosul umblă în dragoste și exprimă bunătatea lui Dumnezeu față de cei care sunt credincioșii ca și el.

Tradus de la: [Der erste Brief des Apostels Johannes \(3\)](#)

Titlul original: „Chapter Three – God Is Love”

Din *Addresses on the Epistles of John*, Neptune, NJ (Loizeaux Brothers) 1931

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota editorului: Tradus din cântarea „Lovest Thou Me?” de John Newton (1725-1807): *’Tis a point I long to know, / oft it causes anxious thought: | Do I love the Lord, or no? | Am I his, or am I not?*

[2] Nota editorului: Tradus din cântarea „Turn your eyes upon Jesus” de Helen Howarth Lemmel (1863–1961): *And the things of earth will grow strangely dim, | in the light of His glory and grace.*

[3] John Bunyan (1628-1688), predicator baptist englez care a devenit cunoscut, printre altele, ca autor al cărții *Călătoria creștinului* (sau: *Întâmplările pelerinului în călătoria sa*).

[4] Acolo, versetul este tradus astfel: „Whosoever committeth sin transgresseth also the law: for sin is the transgression of the law.” = „Oricine săvârșește un păcat încalcă și Legea, căci păcatul este încălcarea Legii”.

[5] Nota redacției: Tradus din cântarea „I was a wandering sheep” de Horatius Bonar (1808–1889): *I was a wandering sheep, | I did not live the fold, | I did not live my Shepherd’s voice, | I was a wayward child, | I did not live my home, | I did not love my Father’s voice, | I loved afar to roam.*